

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/777/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223879
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6112223879.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Petra Priehodu a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: Pohotovosť s. r. o., so sídlom Bratislava Ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpené Fridrich Paľko s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné Námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 19. 03. 2014

č. k. 14C/300/2012-83, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal od odporcu náhrady škody a nemajetkovej ujmy. O trovách rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

O návrhu na prerušenie konania prvostupňový súd uviedol, že zo žalobcom predloženej sťažnosti nevyplýva, že ju právny zástupca žalobcu na Ústavný súd SR skutočne podal, nepredložil o jeho podaní súdu nijaký dôkaz, neuviedol spisovú značku. Okresný súd zistil, že Ústavný súd SR o obdobných sťažnostiach žalobcu rozhodoval a rozhodol tak, že sťažnosti odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie (I. ÚS 293/2013 zo dňa 29. 05. 2013, II. ÚS 651/2013 zo dňa 11. 12. 2013...). S poukazom na ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b), ako aj § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. dospel k záveru, že nie je dôvod na prerušenie konania ani z jedného uvedeného dôvodu, z obsahu návrhu žalobcu neboli zistené dôvody na prerušenie konania (o námietke zaujatosti bolo rozhodnuté rozhodnutím súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť).

K veci samej prvostupňový súd uviedol, že zo spisu okresného súdu sp. zn. 3Er/1046/2004 zistil, že návrh na zmenu exekútora došiel súdu 02. 11. 2009. Súd výzvou z 05. 01. 2010 vyzval exekútora na vyčíslenie trov exekúcie, tieto boli vyčíslené podaním zo dňa 18. 01. 2010. Rozhodnutím zo dňa 28. 01. 2010 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená. Rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom (právoplatnosť nadobudlo dňa 09. 11. 2010). K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu v dôsledku nedodržania zákonom stanovenej 30 - dňovej lehoty v ustanovení § 44 Exekučného poriadku súd uviedol, že v exekučných konaniach začatých do 31. 08. 2005 nebola stanovená žiadna lehota pre rozhodnutie o zmene exekútora, táto bola zapracovaná do exekučného poriadku až novelou zákonom č. 341/2005 Z. z.

účinnou od 01. 09. 2005. Podľa § 238 ods. 1 (prechodné a záverečné ustanovenia) konania začaté pred 01. 09. 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. 08. 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. V odseku 2 nie je ustanovenie § 44 uvedené.

Z uvedeného teda vyplýva, že v danej veci - v exekučných konaniach začatých do

31. 08. 2005 nebola zákonom stanovená lehota na vydanie rozhodnutia o zmene exekútora bez ohľadu na to, kedy bol návrh na zmenu súdu doručený. Súd preto návrh ako bezdôvodný zamietol, keďže nebolo preukázané tvrdené porušenie povinností na strane žalovaného v tomto konaní. Súčasne okresný súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR

I. ÚS 70/02, z ktorého vyplýva, že ak by aj bol všeobecný súd viazaný v zákone ustanovenými lehotami na vykonanie procesného úkonu, na druhej strane ich nedodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva a to práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanovenia 7. Oddielu druhej hlavy Ústavy SR a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právo na spravodlivý proces nemožno stavať proti sebe, ani ich oddeľovať. V zmysle citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktoré odkazovalo na iné rozhodnutie I. ÚS 86/02 sa exekučný súd musel predovšetkým zaoberať otázkou prípustnosti exekúcie a nie návrhom na zmenu exekútora, ktorý návrh sa stal bezpredmetným po zistení, že nariadená exekúcia je neprípustná. Okrem toho v zmysle § 44 ods. 9 Exekučného poriadku v súvislosti s § 46 ods. 1 v dobe až do poverenia vykonaním exekúcie nového exekútora ostáva v účinnosti poverenie pôvodného exekútora, ktorý je nielen oprávnený, ale je aj povinný vykonávať exekúcie v prospech oprávneného. Z toho vyplýva, že nemohlo dôjsť k takému nesprávnemu úradnému postupu, ktorý by bol v príčinnej súvislosti so vznikom tvrdenej škody, ktorú výšku žalobca ani nepreukázal. Žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia existencie všetkých troch predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu na strane žalovaného.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie. V rozsiahlom odvolaní okrem iného namietal porušenie práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nie len predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu. Nebol tiež oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu sám určil. Vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Ďalej namietal, že mu bolo odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že ide základný predpoklad splnenia podmienok spravodlivého procesu. Žalobca v podaní upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec systémom súdneho menežmentu pridelená, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad. Vytýka súdu, že ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov, odôvodnenie považoval za nepostačujúce, keďže z odôvodnenia nie je zrejmé, akou úvahou dospel súd k záveru, že majetková škody nevznikla, rovnako chýbajú dôvody aj pri nemajetkovej ujme. Vytýka súdu, že nevysvetlil, prečo nekonštatoval porušenia práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prielohov napriek tomu, že sám zistil, že rozhodnuté nebolo v zákonom stanovenej lehote. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vrátiť mu vec na opätovné prejednanie.

Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadřila.

Krajský súd, ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom odvolaním podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. Napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil správne podľa § 132 O. s. p. a rozhodnutie aj náležite odôvodnil v

zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd sa s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku ako aj z jeho odôvodnením, ktoré považuje za dostatočne zrozumiteľné, jasné a presvedčivé stotožňuje.

K jednotlivým odvolacím námietkam odvolací súd k námietke porušenia kontradiktórneho súdneho procesu uvádza, že táto námietka neobstojí. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že pred rozhodnutím vo veci samej nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením a stanoviskom žalovanej, z obsahu spisu je zistené, že okresný súd dňa

12. 06. 2013 zaslal právnenému zástupcovi žalobcu vyjadrenie v tejto veci. Pojednávanie pritom bolo vytyčené až na deň 19. 03. 2014. Okrem toho odvolací súd k tvrdeniu, že nemal možnosť oboznámiť sa s dôkazmi, z ktorých súd vychádzal, poukazuje na skutočnosť, že dokazovanie o tvrdenej skutočnosti, nedodržanie lehoty na rozhodnutie o zmene exekútora nie je zložitým dokazovaním. Pokiaľ žalobca na tomto tvrdení založil svoj nárok na náhradu škody, je predpoklad, že o tejto skutočnosti sa vopred presvedčil a vedel z čoho vychádza pri uplatnení nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

Neobstojí tvrdenie žalobcu, že nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, v danej veci súd nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, riadne vytyčil termín pojednávania, na tomto vykonal dokazovanie dôkazmi zachytenými v zápisnici o pojednávaní (č. I. 80 až 83). Prítom predvolanie na pojednávanie vytyčené na deň 19. 03. 2014 bolo doručené právnenému zástupcovi žalobcu dňa 17. 02. 2014, mal teda dostatok času na pojednávanie sa riadne pripraviť a zúčastniť sa ho.

Žalobca sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnil, ani neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý sa nezúčastní. Okresný súd potom dôvodne pojednáva v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania.

Pokiaľ ide o posúdenie veci samej, konkrétne preukázanie nesprávneho úradného postupu podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. odvolací súd v tomto smere odkazuje na záver prvostupňového súdu, v zmysle ktorého neboli splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu. Správne poukázal prvostupňový súd na to, že v zmysle právnej úpravy vzťahujúcej sa na danú vec žiadna lehota na rozhodnutie o zmene exekútora stanovená nebola. V takom prípade je súd povinný konať v primeranej lehote. V danej veci je zistené, že návrh na zmenu exekútora bol doručený dňa 02. 11. 2009, súd dňa 05. 01. 2010 vyzval exekútora na vyčíslenie trov, ktoré vyčísлил podaním zo dňa 18. 01. 2010. Následne rozhodnutím zo dňa 28. 01. 2010 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená tak, ako uvádza v odôvodnení aj prvostupňový súd. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považuje za správny záver prvostupňového súdu, že v danej veci nedošlo k tvrdenému nesprávne úradnému postupu, ktorý by bol v príčinnej súvislosti so vznikom tvrdenej a nepreukázanej škody.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.. Úspešný žalovaný žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto súd rozhodol tak, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.